

מסי	9422955	14.07.2006	מערב - מוסף שבת-שבועון	עמוד	14	1	7.26x31.87
המכללה האקדמית ספיר - 83798							

אחנו רובינשטיין

נגד אנטישמיות ישראלית

הבמאי הישראלי אייל סיון, מרצה במכללת ספיר, הציג באחת מתחנות הטלוויזיה הצרפתיות סרט שביים ובו השוואה בין האכזריות הישראלית במלחמת העצמאות לבין רצח היהודים בידי הנאצים – וזאת באמצעות הצגת קטע מקביל לסרט "שואה" של קלוד לנצמן. סיון מוגדר כ"שמאל" והראיה לכך היא שהוא תומך בחרם על מוצרים ישראליים.

אלן פינקלקראוט, אינטלקטואל יהודי-צרפתי, ראה את הסרט, הודיע ואמר על סיון שהוא "אחד הפעילים באנטישמיות היהודית הקשה והמפחידה בימינו". הבמאי הישראלי תבע אותו לדין על הוצאת דיבה. במשפט הופיעו לטובתו של פינקלקראוט פרופ' אלי ברנביא, לשעבר שגריר ישראל בצרפת, וקלוד לנצמן, במאי "שואה". מטעם סיון העיד פרופ' חיים בראשית.

לפני שבוע פסק בית המשפט את דינו והכריע לטובת פינקלקראוט ונגד סיון, וסיון ערער על פסק הדין.

הארגון היציג של יהדות צרפת יצא נגד הסרט והצליח לשכנע את משרד התרבות לבטל את הצגתו במרכז פומפידו, אבל בית הספר בצלאל הציגו ואף הזמין את אייל סיון – וזאת כחלק מחגיגות היובל שלו.

האם למוסד ציבורי כמו בצלאל מותר להציג סרט כזה? אם כן, מתעוררות שאלות אחרות: מה גבולות האנטישמיות המותרות במסגרת "החופש האקדמי" בישראל? האם ראוי, למשל, להזמין אקדמאי מכחיש שואה להרצות באוניברסיטה ישראלית? האם מותר להוצאת ספרים אוניברסיטאית לפרסם את "הפרוטוקולים של זקני ציון"?

השאלות הן לא כל כך דמיוניות למי שמכיר את הטרור האנטי-ישראלי שאחזו בחלק מהאקדמיה. כפי שכבר כתבתי, קרוב ל-30 פרופסורים ומרצים באוניברסיטת תל-אביב פרסמו עצומה המגנה על המשטר באיראן מפני "מסע התע" מולה שהציב את איראן כאיום החמור ביותר על מדינת ישראל וסימן אותה כמטרה הבאה בהרפתקאותיה של ארצות-הברית – ואולי גם של ישראל", וזאת בלי להסתייג אפילו במילה אחת ממסע הכחשת השואה של הנשיא הנאצי של איראן. רק פסיעה אחת מפרידה בין מסמך זה לבין הכחשת השואה. אחד החתומים על עצומה זו הגדיר את ישראל בלשון אנטישמית כ"פח הזבל של אירופה". אחרים לא היססו לחתום על עצומות נגד ישראל עם מכחישי שואה. והעיקר הוא זה: יש הברל מהותי בין הטחת ביקורת על מדיניותה של ישראל – שבה עוסקים, בצדק, רבים מאיתנו – לבין השוואת ישראל לגרמניה הנאצית: עובדה היא שוועדת ההיגוי לגזענות שליד האיחוד האירופי הציעה שאנטישמיות תכלול גם "השוואה של מדיניות ישראלית לזו של הנאצים" – ובכך אימצה את השקפתו של פינקלקראוט.

אני מאמין בחופש דיבור רחב ככל האפשר והייתי מאפשר גם חופש דיבור לאנטישמים יהודים בישראל, אלא אם כן מדובר בהסתה של ממש או בדברים, שכדברי השופט אהרן ברק, שוברים את סף הסיבולת של הציבור בישראל. אם נאמץ את הגדרת הוועדה האירופית, הכוללת גם את שלילת זכותם של יהודים למדינה משלהם כתופעה אנטישמית, נמצא שאי-סוד אנטישמיות יחייב סגירת חלק גדול ממדעי החברה באוניברסיטאות. משום כך אין מנוס מהתרת תעמולה אנטישמית באוניברסיטאות הישראליות.

יש לי רק שלוש הסתייגויות לאמירה זו:

ראשית – אין זה ראוי שפעולות אנטישמיות ימומנו מכספי יהודים בתפוצות. תממן איראן את הפרופסורים המגנים עליה. יציג החיובאללה את סרטו של סיון.

שנית – כשם שבארצות-הברית התגייסו ארגונים יהודיים למלחמה נגד השמצה אנטישמית, כך ראוי לעשות זאת בישראל. אל. על הארגונים היהודיים להקים סניפים בארץ למלחמה באנטישמיות הישראלית.

שלישית – יש חופש ביטוי בלתי מוגבל בדמוקרטיה הישראלית. אך חופש זה מטיל חובה גם על הרוב הלא אנטישמי להשמיץ את קולו. בודדים עושים כך. אחרים שותקים, ושתיקתם היא שיתוף פעולה עם אנטישמים.